

Sír a Szent Korona

NYÍLT LEVÉL

Bölcskei Gusztáv, Gáncsi Péter és Erdő Péter részére – a trianoni évfordulóra kért harangozás megtagadásáról

Lelkészek?

Így, kérdőjeles megszólításban.

A magyar nemzet legfájdalmasabb megemlékezésén nem voltak hajlandók teljesíteni munkaadójukkal, a magyar nemzettel szembeni munkaköri kötelességüket. A gyalázatos trianoni békediktátum évfordulóján nem harangoztak, ami egyébként évtizedek óta a munkaadójuk lelki igénye.

Sír a Szent Korona, amikor Jézus édesanyjának, Máriának, Boldogasszonyunknak felajánlott országában ez a gyalázatos megeshet. S az a magyar király, aki egyébként tűzzel-vassal, a nyugati kereszténység gögös és cinikus oltárán áldozatul vetve szülő nemzetét, megpróbálta a magyarokból kiolni az ősi hitet, ami már a honvisszafoglalás előtt is bizonyítottan keresztény gyökerű volt, az a magyar király máglyára hordatta a rovábotokat, a javasembereket, sámanokat, táltosokat. Nem okozott neki mindez sem politikai, sem erkölcsi értelemben fejtörést. És ezt a jobbot tiszteltetik velünk?!

Felégetett minket a tatárok fékevesztett dühe, és egyetlen tallér segítséget nem küldött a büszkének mondott Európa, de elvárták, hogy megállítsuk őket, akár a nemzet elvérése árán is, miközben orrfacsaró bűz terjengett az alsóneműjük hátsó része környékén. Nándorfejérvár falaihoz is csupán távoli imát küldtek felmentő hadak helyett, meg harangzúgást, miközben remegő térdekkkel féltették templomaik sötétjében az egyház addigra összeharácsolt javait. Mert kétség nem fér hozzá, hogy nem a győzelemről szóltak a harangok jajszvai, hanem a félelemben nyűszített tengernyi zsolozsmát rendelte a pápa ezzel nyomatékostítani. Mi meg véreztünk Európáért a kegyetlen, hódító muszlim félhold árnyékában.

De hagyjuk a múltat, mert hosszú a számlájuk a magyarok igaz lelkében. Temérdek így is a bűne a keresztet fölénk tartó kezeknek! Túl messzire vinne mindet az asztalra tenni, noha most igazán megérdemelnék, bár leroskadna tőle bármelyik díszes és erőteljes kööltár is. Ebből tisztán látszik nemzetünk ezer évig tűrő keresztényi alázata, és végtelen megbocsájtása. Beszéljünk csak a jelenről!

Kik maguk, akik megmondhatják Isten előtt, hogy mi legyen a magyarok lelki igénye? Honnan veszik azt az eszement bátorságot ellene cselekedni kenyéradó gazdáknak? Talán bizony nem Mária Országát bízta a kezükre az a nemzet, amely a legtöbbet szenvedett ezen a földrészen? És akkor van bőr az arcukon megtagadni a fájdalomban való rész vállalását!

Szégyentelenek! Nem sül ki a kezükből Krisztus teste, s fejükre nem hull az ő vére?

Olyanokká váltak, mint a meszelt sír. Kívül vakítóan fehér, belül telve minden undoksággal. Rossz pásztorainak bizonyultak ennek a nyájnak. Tévelygő gógtól vezetve elvárják a magyar keresztény hívektől, hogy ezt el is tűrje? Nem.

Vegyék tudomásul, ezután egy fillért nem fordítok egyházi támogatásra és erre fogok minden magyart biztatni. Mert ebből elég volt, ezt nem lehet eltűrni tovább! A trianoni emlékezés évfordulójára kért harangozásról tett nyilatkozatuk sokakkal együtt olyan mélységesen felháborított, hogy arra döntésre jutottam, nyilvánossá teszem tevékenységükről véleményem: nem érdemlik meg egy morzsáját sem, amit eddig ettől a nemzetőtől kaptak a Vereckei hágó átlépése óta.

Kérem a magyarok Istenét, nagy és súlyos kívánságom, mit kiérdemeltek tettükkel, teljesedjék fejükön, míg térden meg nem követik a magyarok nagylelkű nemzetét! Ez az átok így szól:

Bocsánatkérésükig maradjon üres minden perselyük, száradjon ki a kehely a kezükben, essen le kezükből a kenyér, mit méltatlan szájjukkal Krisztus testének mondanak!

Krisztus erről nem tehet, hanem éppen együtt szomorkodik velünk, magyarokkal, és vígasztalja a Szent Koronával kezében könnyező Máriát.

Tudják meg, hogy a kinkeservesen kiizzadott magyar adóforintokból juttatott pénzekért kegyetlenül megdolgozott ez a nemzet. Tanulják meg azt a megbecsülést átélni és illő alázattal fogadni, amit ez a nemzet adott Krisztus tanait pénzért hirdetőknél.

Számomra ezután nem létezik keresztény egyház MAGYARORSZÁGon, mert ezzel a nyilatkozatukkal az elmúlt ezer év szemforgatásáról tettek bizonyosságot, s köptek le mindent, legkevesebb, mióta megengedtük, hogy köztünk legyenek.

Legyen tanúm az éltető anyaföld minden tiszta forrása az Ég alatt, addig nem lépem át Isten házána szomorú küszöbét, ameddig annak kapujában térden nem fogadják Krisztus híveit, meg nem mossák egyenként mindenki lábát.

Kérem Krisztust, és illő alázattal kérem nemzettestvéreimet, hogy kérjék ugyanezt ők is Tőle, ítélő pálcája mennyei hatalmával hajlítsa lelküket a gög és a vérlázító dözölésüktől híveik alázatos szolgálatára, amely ne csak a templomok hideg falai között visszhangozó szavaikban jelenjen meg, hanem valódi keresztény cselekedetekben, amit mindeddig alig tapasztaltunk.

Ha egy főpásztor, egyházi hatalmával a gonosznak engedve ilyen módon hívei rovására visszaél, az nem érdemi tovább a szolgálatot. A helyükben inkább vágatnám le ostayfogó ujjaimat, tépetném eddig hamisan szóló nyelvem, mint bizonyosan idegen érdekek és iránymutatásoknak engedve megtagadjam nemzetem lelki fájdalmát, a vígasz legcsekélyebb morzsáját sem kínálva.

A legkevesebb követelmény az említett három papnak mondott eltévéllyedéssel szemben, hogy élő televíziós adásban térden kérjenek bocsánatot az őket igen nagy pénzekből el és kitartó kegyes magyar nemzetőtől!!!

Nincs helye magyaráztatnak! Tegyék meg, viseljék ezért a vezeklést! Akkor talán hirdethetik az Igét, különben nincs helyük a magyarok lelkében.

Ferencváros, 2012. június 9.

*Lengyel Károly
Forrás: Nemzeti Hírháló*

Czirják Árpád:

A színész álma

A színész álma, hogy a *Nemzet Színésze* legyen. Ez a csúcs, de belőlük csak 6 férfi és 6 nő van, épp, mint Jézus tanítványainak száma, mint ahány hó van egy évbe, és körülük csak úgy lehet kerülni, ha valaki meghal, és a hátramaradottak élettrajzod alapján beszavaznak. Havi 500.000 forint, nettó, fejenként. Akár egy képviselő. De ő, *Nemzet Színésze* nincs Kossuth-díj nélkül. Kossuth-díjat igaz, hogy minden március 15.-én osztanak, de csak 6 fölöttieknek, hisz ez egyféle életmű-elismerés, de ugyanakkor a nyugdíj megelőlegezése is, hahhh! 12 millió forint, nettó, fejenként. Egy szép kis tágas kétszobás lakás ára, akár Budapest belvárosában, s még marad is nem épp kevéske. No de Kossuth-díjat nem kap csak az, akinek van már Jászai Mari-díja. Ezt pedig csak azok a társulati tagok kapják, akik az államilag fenntartott intézményes közzínházi struktúrákban fel tudnak valamit mutatni, nemcsak régiségben, hanem minőségben is, legyen az egy-egy KRITIKUS-, vagy akár UNITER-díj, de többszöri jelölés is megteszi. Az 50-en is túl vannak, s a havi több ezres nettót saját melójukból megkeresik. 200.000 forint, nettó, fejenként. Nem sok, de jól jön. Marosvásárhelyen? – Név szerint: Szélyes Ferenc, Györfy András, dr. B. Fülöp Erzsébet. Ők azok!... Hááát, így van ez: Kr. e. a IV. sz.-ban, Athénban, Periklész idején, a demokrácia csúcs-századában is így volt ez: a jó színészek jól éltek, a rosszak meg rosszul, de olyannyira, hogy a legrosszabbakat egy-egy előadás után úgy elverték a nézők, hogy az többet életében nem merte a lábát Athénba betenni. Ma sem különb a színészek helyzete. Sokan vannak – hajh, igen, igen, ma már ők is! –, mint bármely szakmában: túltelített a piac. Ez jól tesz a konkurenciának: csak a jók maradnak meg, a rosszak kihullnak a rendszertől, mint a pelyva. Nevezük ezt nyugisan darvinizmusnak, sokat nem tévedünk (egyenes vadkapitalizmusnak, piaccargárdkodásnak tartják). A színház, mint bármely más művészeti ág: meritokratikus – így van ez jól. A Biblia is ezt írja: a jócselekedeteket meg kell jutalmazni, a rosszakat meg büntetni, a pedagógusok igen jól tudják ezt (nem úgy országunk igazságszolgáltatása, mely sok gyilkost még ma se zár be). Ennél fogva a rossz színészeket ki is rúgják a színházból, ma már ez sem nagy kunszt, van bőven, kívül lecseréljék. Sok, még nem nyugdíjazott színésznek több éve nincs is már igazán színpada, Marosvásárhelyen is élnek többen így, a legismertebb példák manapság talán a két friss RMDSZ-tanácsos-jelölt lista-vezetőnk: dr. Gáspár Attila Csaba, a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház vezérigazgatójának (Kelemen Hunor kulturális miniszter nevezte ki, mint egyetlen versenyzővizsgázót), ill. a (marosvásárhelyi polgármester-jelölt, Frunda György-tulajdonú) Gaga-rádiós Nagy Istvánnak az esetei, bár az igazsághoz hozzátartozik egy-egy gruppenhecci fellépésük is (ha ezt egyáltalán színháznak lehet-e még nevezni). [1] Jaj! Természetesen a színészeket – papíron – annak rendje s módja szerint (ha betöltötte a 65-öt és van legalább 35 év régisége) nyugdíjba lehet küldeni, a valóságban azonban addig maradhat színpadon, amíg pszicho-fizikai szempontból az orvosok erre alkalmasnak tartják, lásd: dr. Farkas Ibolya, Makra Lajos, Kárp György eseteit. S a kezdők? Boldogok, ha szerepet kaphatnak. Bármit. Bárhol. Akár Budapestén az Új Színházban is, ez nem gond. [2] De ha nem, alternatív-függetlenül kezd el próbálkozni, no nem

Marosvásárhelyen... A színész dolga a rá szabott szerep lehető minél kvalitásosabb realizációja, a szereposztás nem rá tartozik. Főleg, ha jól meg is fizetik. Aztán jöhet az állandó társulati tagság, havi 700 lejes minimálbérrel. Évtizedig lehet fogyókúrázni. Az alkotó-művésznek jót tesz a fájdalom. Jöhet aztán szép lassan a telt ház, a kritikák. Legyen minden nap fellépése. Legyen minden hónapban új bemutatója. Előadása jusson el minél több helyre, minél rangosabb fesztiválokra, lehetőleg a POSZTra is! Irjanak róla jót! Irjanak róla jók! Irjon róla a SZINHÁZ! Kapjon díjakat is. Előadását tévések is vegyék fel! Kapjon fizetésemelést is, na ez már nehezebb, de nem lehetetlen... Fél évszázados kora előtt képes legyen megkeresni saját melójából a havi néhány ezret, nettóba! És nyugdíjaskorára egy szép interjú-kötetet! Sőt: doktorátust is, még ha nem is világhírűt, de bolognait! Igen. Mindezt szép lassan, fokozatosan el lehet érni. Sok munkával. Akinek mindene a színház... Akinek a színház a mindene... Akinek nincs más semmie... Akinek más semmie sincs... Egy életforma... Független. Ha a nincs: elvonási tünetek jelentkeznek. Kérdézzék csak meg Györfy, Szélyest, B. Fülöpöt! ők már csak csak tudnak valamit, tanítanak is, bolognain, efelől kétség ne essék, igaz, előbbit mikházi csúrszínháza foglalja le!

De huszonéves pályakezdezőknek nincs más választásuk, mint az RMDSZ minden évben meghirdetett Communitas színházművészeti alkotói ösztöndíjára pályázni, elég egy önéletrajz benyújtása, s kedvező elbírálás esetén havi 700 lej, nettó, fejenként, pluszba, akár bujtatott fizetésemelés, albérleti hozzájárulás, kerek percc egy éven át. Nem sok az ugyanakkora minimálbérhez csapva, de kezdésnek ez sem rossz ott, ahol sok kicsi sokra megy, s a még nem nyugdíjazott, de színpad nélküli marosvásárhelyi színészeknek még ez is igencsak nagyon fájhat... Lakásfelújításra, családalapításra, s felhagyni a fogyókúrával – ő, viszlát 90-60-90-es playmate-méretek –, azonban megteszi. És ha a budapesti Nemzeti Színház tagjának lenni nem is, legalább a Tompa-vezette KÁMSZ-, vagy a Bocsárdi-vezette TÁSZ-tagságról álmódozni, mert egy-egy KRITIKUS-, vagy UNITER-jelölés nélkül ma már ez (előbbi)lek sem lehetségesek...

Álmodni szép, álmodni jó, álmodozni kell és lehet is. De nem a tettek felett – üzeni nekünk még ma is több mint 180 év távlatából Vörösmarty Mihály Csongor és Tünde c. világrámája által. „Karod erős – szíved emelkedett / Végtelen a tér, mely munkára hív...” - mondja Az Úr Adámnak Madách Tragédiájának záróképeben: a nézőnek teljesen mindegy, hogy mit játszanak a színházak (egy teljes évadban lehet akár csak tragédiákat műsorra tűzni, ahogy Marosvásárhelyen Kárp György igazgatása idején ez meg is történt), ám annak minősége legyen kiváló! Piros pontos, ezüst szíllagos, la óvoda! Mert ha nem, megint csak a perifériákra szorult Marosvásárhelyen is a színház, akárcsak évtizedek óta ez van már máshol is: Szatmár, Nagyvárad, Arad, Temesvár, Gyergyószentmiklós, Székelyudvarhely, Csíkszereda, Kézdivásárhely, s nézhetjük az állami magyar tévécsatornákon szombat esténként a kiváló színházi közvetítéseket: máshonnan... Szeretjük a színházat. Megköveteljük a minőséget. Nincs az a néző a világon, aki örülne talminak, s ne ismerné el a zseniálist, mert nincs buta néző a világon, mely lenézhető lenne középszerű előadások véget nem érő sorával! Marosvásárhelyen színházunkkal azonban hajlamosak vagyunk elfogultak lenni, mint szülő a gyermekével, s talán épp ez a saját magunk mocsarában tapicskáló magartatásunk sülyeszt-zülleszt, s miközben ódákat zengünk-haragunkunk itthon talmiról, [3] ő, vajh' nem-e válunk mi is neveltségessé, mi-

dőn megmérettetésre, valós számadásra az összehasonlítás alkalmával tágabb értelemben Kisvárdán kerül-e sor?!... – Mikor fogjuk végre már mi is a mindenséggel mérni magunkat? Túl kicsinyesek voltunk, s ma is azok maradtunk. Nem látunk saját udvarunkon túl, csak harsogjuk a hatalmas nagy téveszméinket, immár (ál)európai köntösbe tállalva... [4] Túl kicsinyes ez a Marosvásárhely, bár egy-egy Sütő Andrást, Székely Jánost, mint kiváló drámaírókat azért a XX. sz. második felében valahogy csak csak kiadott magából... De ma? – Mi van ma Marosvásárhelyen a színházunkkal? [5] Kik fognak ma Marosvásárhelyen jó színházat csinálni? Kik fogják ma Marosvásárhelyen a színházat megváltani? Kik? – Azok a pályakezdező tehetségeink, akik az elmúlt 22 évben az első adandó alkalommal elmentek innen jobb helyekre (hadd ne soroljam név szerint őket), miközben az RMDSZ egyik szlogene az évtizedek óta szajkózott „szülőföldön magyarul”, no meg “minden magyar számít” (de csak szavazáskor), mely sokaknak már éhségcsillapító pirulaként sem működik? – Kik fognak hát, ő, ma Marosvásárhelyen jó színházat csinálni? – Kik fogják ma Marosvásárhelyen a színházat megváltani? – Kik? – Azok a mesteri fokozatú végzőseink, akik egy kivételével [6] több hullámban több tucatnyian is mind elmentek [7], és nem jöttek vissza soha, legfennebb egy kivétellel: Viola Gábor az, de ő is csak KÁMSZ-vendég ma Marosvásárhelyen... Hát.... – A színész álma, ha nem is éppen ép, de azért még: szép.... – Szép álmokat, hát, ő, marosvásárhelyi színésze(in)k!

[1] dr. Gáspár Attila Csaba legutóbb 2010-ben volt színpadon látható, Svejkként (most ugyane színház vezérigazgatója), ill. az akadémiai *Guppi*-ban (ahol tanít is), miközben valójában már 2002 óta nincs (állandó) színpada, Nagy István pedig a néhány napja bemutatott *A komédia művészete* c. előadásban kapott (13 év színpadi kényszerszünet után) főszerepet.

[2] Lásd a marosvásárhelyi végzettségű Koncz Andrea esetét, aki Kodolányi János *Földindulás*ában Pozsgai Zsolt rendezésében lép fel – az előadást Gabnai Katalin marasztalta el –, vagy éppen A. Kiss Bora esetét, aki a marosvásárhelyi Hahota Kabarétársulat dr. B. Fülöp Erzsébet-rendezte óriási sikerű *Nyakig pácban* c. kabaréműsorában több mint 50 x lépett fel szerte Székelyföld kisvárosaiban...

[3] Lásd a helyi, RMDSZ-párti *Népújság* c. napilap *Műzsa*-szombati kulturális mellékletének szerkesztője, Kaáli Nagy Botond tollából származó, többnyire "a miénk mindig jó" ("ne verd, csak si-mogasd")-stílusú színikritikáit.

[4] Lásd a színház frissen indított facebook-, ill. youtube-(mint tartalom nélküli formáság) profilját.

[5] A 2007-ben, Alexandru Colpacci (Párizs) rendezésében, és Nagy Dorottya címszereplésével bemutatott *Yvonne, burgundi hercegnő* óta a színház egyetlen előadását sem jelölték sem KRITIKUS-, de sem UNITER-díjra.

[6] Utoljára 2010-ben vett fel a színház friss, helyi végzést, Gecse Ramóna személyében, akinek összes mesteris évfolyamtársai mind Budapestre szerződtek.

[7] Póka Csilla, Kézdi Imola, Kátai István, Gecse Noémi, Fazakas Júlia, Bocskor Salló Lóránt, Domokos László, Györy András, Simon Andrea, Béres-Günther Attila, Ari-Nagy Barbara, Kovács Ágnes Anna (+), Király Kinga Júlia, Katona László, Bodolai Balázs, Zajzon Zsolt, Darabont Mikold. Mindegyikük a legjobb mai magyarországi színházak legjobb színészeinek sorában találhatók (kivéve Kézdi, ill. Bodolai KÁMSZ-esetét).